

Emlékezés

Az 1956-os forradalom és szabadságharc tiszteletére

2006. október 21.

A SZIE Állatorvostudományi Karának Aulájában 2006. október 21-22-én megrendezett két napos konferencia második napján került sor az 1956-os forradalom és szabadságharc 50. évfordulója tiszteletére szervezett emlékülésre.

A megnyitó beszédet *Szieberth István*, a Magyar Állatorvosok Világszervezetének elnöke tartotta:

"Tisztelt Emlékezés!

Igen, ötvenéves évfordulónk, bár nemzeti ünnep, Emlékezés. Emlékezés, mert 1956 októberének boldog, főlemelő pillanatait igen gyorsan követték a vérbefojtás napjai, a megtorlás évei, az elhallgatás-hallgattatás évtizedei, melyek azért nem ünneplésre méltó események.

Szabadság és bátor lét: e két föltételben határozta meg Széchenyi István a fejlődés zálogát. '56 forradalma a bátor létet bizonyította, a szabadságra még évtizedekig kellett várnunk. Ismételem; szabadság és bátor lét, a fejlődéshez a legnagyobb magyar szerint is a két feltétel együttes megléte szükségeltetik.

Mi, magyar állatorvosok, a mai nappal is, és 9 éve már szervezett keretek között, nyilvánvalóvá tesszük, értjük a szó "nemzeti", s a fogalom – "nemzeti ünnep" – tartalmát.

Tudjuk, a magyar nemzet és Magyarország nem csereszabatos fogalmak. Dogmaként fogadjuk, és jelszóként alkalmazzuk a Világszervezet alakulásakor *Csoóri Sándortól*, a

Magyarok Világszövetsége elnökétől kapott mondatot:

"Csak egy léleekben megszervezett közösség alkothat nemzetet".

A magyar nyelv igen kifejező árnyalataira, s az ezzel játszadozókra is figyelemmel, magunk ehhez az illyési értelmezést tartjuk az irányadónak; "Nemzeti, aki jogot véd, nacionalista, aki jogot sért. Bármikor, bárhol."

Hogy nemzeti ünnepünk ma is nemzeti legyen, velünk van 232 határontúli kollégánk, akik egyébként sosem költöztek el Magyarországról. És mi is velük vagyunk.

50. évfordulós Emlékezés.

Föl kellett tegyük magunknak a kérdést, miről szólhat egy 50. évfordulós emlékezés, melynek apropóját évtizedekig bűnös cselekedetnek hirdette, elhallgatta-hallgattatta a Földünk egyhatodát rabságban tartó birodalom.

Miről szólhat az az Emlékezés, melynek tanúi jórészt még a hallgatás időszakában eltávoztak, sokuk titokként magával vitte a tényeket, sokuknak családját sem lertük. Miről szólhat egy emlékezés, melynek tényeire leginkább az a jellemző, hogy jórészt földérintetlenek, földolgozatlanok?

Az sem kérdés, Emlékezésünk csak úgy lehetne teljes, ha nemcsak az áldozatokról, az áldozathozatalról, de a szép, a megható, a főlemelő pillanatainkról is megemlékeznénk.

Megemlékeznénk az azóta állatorvossá cseperedett kisdiajkról, aki gyermekként átélt

Szieberth István, a MÁVVSZ elnöke megnyitóbeszédet mond

élményeit titkos versesfüzetben őrizgette, vagy, aki jó szavalóként tömegek előtt adta elő a Nemzeti Dalt. Azokról, akik felnőttként emberek maradtak az embertelenségben, s segítségére siettek bajba jutott kollégáinknak. Beszámolnánk arról, határontúli kollégáink hogyan élték meg ugyanazon elnyomó tömbben, de a nemzet országhatáron túli részeként forradalmunkat.

Megilletné a megemlékezés, megillette volna a meghívás azon hajdan "szovjet", ma orosz nemzetiségű állatorvos-kollégánkat is, akinek Vonza András kollégánk miniszterként 2001-ben, a 45. évfordulón a Magyar Köztársaság Kormánya nevében Szentpéterváron kitüntetést adott át, mert 1956-ban kiállt a magyar '56 mellett, s kiállításért börtönbüntetést szenvedett el. Sajnos, (eddig) nem lertük föl.

Meg kellene emlékeznünk azon kollégáinkról, akiket a forradalmat megelőző, azt kiváltó elnyomás időszakában zártak ki Egyetemünkről, vagy börtönöztek be.

Megilletné a megemlékezés azon kollégáinkat is, akik kiálltak a forradalom mellett, abban tevőleges szerepet vállaltak, de környezetük, vagy éppen a bíró megvédte őket a megtorlástól, vagy, a még súlyosabb következményektől, s folytathatnám az általunk is ismert, fölhalmozott, még megválaszolatlan kérdések, hiányok-hiányosságok sorát.

Mindezt azzal ajánlom figyelmükbe mai Emlékezésünket, hogy ez legyen a kezdet, melyet folytatnunk kell, a teljesség igényével.

Ma Emléklapokat is átadunk. Tudjuk, az érdemeket tekintve korántsem teljes a kör.

Kérem, fogadják el, amit rendező elvként követtünk; ma azokat tiszteljük meg ezzel, akik börtön, internálás közvetlen érintettjei voltak, illetve tanárainkat, akiket kiállításukért eltávolítottak Egyetemünkről, s akiről tudunk, szerény jelzésként, hogy tetteikért a Kar elismeréssel adózik, meghurcolásukért a Kar legalábbis erkölcsi elégtételt nyújt.

Kérem, értékeljék azt, hogy e cél érdekében a magyar állatorvos társadalom összefogott."

Telt ház az Aulában

Sótonyi Péter professor volt a rendezvény levezető elnöke

Szigethy Gábor történész: "1956: a feltámadás reménye"

Kutas Ferenc professor visszaemlékezése

Karasszon Dénes c. egyetemi tanár történelmi előadása

A fotókat dr. Solti László és dr. Péter István készítette

A bevezető gondolatok után Szieberth dr. bemutatta az elnökség tagjait: Fodor László professzort, egyetemünk dékánját, az MTA képviselőjében Kovács Ferenc akadémikust, Solti Lászlót, a MOÁE elnökét, a MÁOK képviselőjében Pintér Zsolt főtitkárt, az Állat-egészségügyi Szolgálat képviselőjében Berey Attila igazgató-főállatorvost, majd átadta a szót és a pulpitust az Emléklés levezető elnökéül fölkért Sótonyi Péter professzornak, a Magyar Állatorvosok Világszervezetének általános alelnökének.

Az elhangzott előadásokat lapunkban eleghető hely hiányában sajnos nem tudjuk közre adni, de az Emléklésen részt vevők utólagos visszaemlékezéseiből a rendezvény hangulatáról egy csokorra való összegyűjtöttünk.

Recenzió az '56-os ünnepi ülés előadásairól

A nyitó előadást egy történész, Szigethy Gábor tartotta. Előadásában kitért a nemzetközi környezetre is. A szabad világ államai cserbenhagyták forradalmunkat. A forradalom ritka egységbe kovácsolta a magyar népet. A barikádnak csak egy oldala volt, hisz a másikon a szovjet csapatok, és legfeljebb néhány tízezer ember: kommunista pártfunkcionáriusok, a diktatúra haszonélvezői és az őket kritikátlanul kiszolgálók szűk rétege állt. Forradalmunk kiemelkedő eseménye nem csak a magyar történelemnek. Az egész világnak mutattunk példát hazaszeretetből, és mutattuk meg hogy szabadságunkért semmi árat sem tartunk soknak.

1956-tal kezdődött meg a kommunista rendszer eróziója. A szovjet beavatkozás, és a példátlanul kemény megtorlás soha ki nem hevert következményekkel járt a nyugati államok kommunista pártjainál is, és előkészítette a birodalom bukását.

A megtorlás példátlanul kíméletlen volt. Kádár Jánosék több mint kétszáz embert végeztek ki, százzal többet, mint a 48/49-es

szabadságharc bukása után, és majdnem háromszor annyit, mint a második világháború után. A sortüzeknek több mint mintegy 350, a harcoknak több mint 2500 áldozata volt. 20 ezer embert bebörtönöztek, 200 ezren kényszerültek elhagyni az országot. A szovjetek mintegy ezer embert szállítottak külföldi (szovjet), sztriji, ungvári, munkácsi börtönökbe, akiket csak a nemzetközi tiltakozások hatására hoztak haza. A megtorlás annak ellenére volt ilyen kíméletlen, hogy Kádár többször is amnesztiát ígért. Olyanokat is kivégeztetett, akik az amnesztiában bízva tértek vissza nyugatról. A szovjetek kárpátaljai fiatalokat is elítéltek. Ezek közül az utolsó 62-ben szabadult. Nálunk 62-ben még kivégzések voltak. A szovjetek Nagy Imre vonatkozásában is megelégedtek volna egy szigorú, de nem halálos ítélettel, esetleg halálos ítélettel, de utólagos kegyelemmel. Kádár november 1.-ei beszédét, amelyben a forradalmat méltatta, és a szovjet csapatok kivonását követelte, már valahol Kárpátalján a szovjet elvtársak társaságában hallgatta, és az "internacionalista segítségnyújtásról" tárgyalt velük. November 4.-ei beszédét, amelyben bejelentette a magyar, forradalmi munkás-paraszt kormány megalakulását oroszról fordították. A kormányt a szovjet pártvezetés állította össze, szovjet páncélozott járművek szállították Budapestre, és legalábbis az első hónapokban csak a szovjet csapatokra támaszkodhatott. Ennyiben volt magyar. A kormány a magyar nép 95 százalékanak akarata ellenére alakult meg, ennyiben volt forradalmi. Legkíméletlenebbül a munkásokkal és képviselőjükkel, a munkástanácsokkal számolt le. A halálraítéltek, az áldozatok között kiemelkedően sok munkás és paraszt volt. Kormányá ennyiben volt munkás-paraszt. Ugyanakkor a forradalom vezetői és áldozatai között számos (addig?) meggyőződéses kommunista is harcolt, és adta életét a magyar szabadságért.

A forradalom, a magyar nép szabadságvágya és áldozatkészsége máig tartó dicsőséget hozott hazánknak, és az első szöveget

ütötte a szovjet birodalom koporsójába. Jelentős mértékben tette lehetővé a rendszerváltást. Győzelem volt a vereségben.

Kutas dr. előadásában Urbányi professor és két állatorvos hallgató Tatay Zoltán, és Bóna Zsigmond sorsán keresztül beszélt a forradalomról, egyetemünkről (akkor még főiskola), megtorlásról, emberi helyzetéről, arról hogy a ránk kényszerített csendben is megőriztük emlékeket.

Karasszon dr. országos kitekintésben szövegezik a karunk és a hallgatók szerepéről a forradalomban, a megtorlásokról, meghurcoltatásokról. Számatalan név szerepelt előadásában. Ezek a listák, adatok azonban közel sem lehetnek teljesekek. Jó lenne, ha egyetemünkön egy emlékszoba, egy emlékkönyv is őrizné emlékeket, amelyet később újabb adatokkal lehetne bővíteni.

Az előadások után a meghurcoltak, az áldozatok emléklapot vehettek át. Sajnos több esetben is csak posztumusz kaphatták meg. Az emléklapok átadásakor hatalmas tapsot kaptak. Megtisztelő volt számunkra, hogy legalább utólag megemlékezhetünk áldozatvállalásukról és helyzetükről. Ezután közösen elénekeltük a szöveget Végül a kémiai intézet falán emléktáblát avattunk az áldozatok emlékére, ahol a rendező szervezetek elhelyezték a megemlékezés koszorúit.

Dr. Puha Sándor
Füzesabony

Felvidék - ünnepi hangulatban

Mikor hazafelé indultunk az autóval – öt magyar felvidéki állatorvos –, és eszembe jutottak a mostani budapesti zavargások, majd a csehszlovákiai 68-as események, a 89-es ún. bársonyos forradalom, amelynek már én is részese voltam, hiszen akkor mi is egyetemi hallgatókként az utcákra vonultunk. Akkor mi is egy rendszer ellen lázadtunk, olyan rendszer ellen, ahol a diktatúra uralkodott, és a hazugságok, ferdtételek voltak a mérvadékok.

Az egyetemi hallgatók emlékező műsora

1956-ban Magyarországon, 1968-ban Csehszlovákiában ilyen vagy ehhez hasonló okok miatt vonultak az emberek az utcákra és igyekeztek egy új "emberarcú" társadalom alapjait letenni, sajnos ez akkor nem sikerült. Talán a háború közelsége, a nagyhatalmak arroganciája nem tette ezt lehetővé, eltiporák a másképp gondolkodókat.

2006. október 23-án Magyarországon szerte megemlékezések, nagygyűlések zajlottak. Már idehaza Szlovákiában nézve az esti híreket, látva a T-34-es tankot a budapesti utcán, bizony gondolkodóba estem. Mi történik ma Magyarországon? Milyen erő lesz az, amely majd helyre rakja a gazdaságot, és visszaadja az emberek hitét? Ma már nincsenek nagyhatalmak, akik diktatorikusan mutatnának utat. Ma az ott élő embereknek kell megtalálni a helyes döntést, amely a demokráciához az emberarcú társadalomhoz vezet.

Én mint a MÁVSZ szlovákiai régióelnöke örültem, hogy ott lehettem a Magyar Állatorvosi Kar ünnepi ülésén, melyet az 1956-os forradalom és szabadságharc 50. évfordulójának tiszteletére szervezett. Így nemcsak gyarapíthattam az ismereteimet eme eseményekről, de talán az ott látott és érzett határok nélküli összetartás a trianoni sebek orvoslására is gyógyírként szolgálhat.

Dr. Pleva László
MÁVSZ régióelnök
Alsószelei, Szlovákia

A "jó öreg" Alma Mater

Boldogan és meghatottan léptem be családom kíséretében 2006. október 22-én az egyetem épületébe, eleget téve egy szép meghívásnak.

Csodálatos érzés volt 50 év távlatából visszontlátni kedves évfolyamtársaimat és felidézni az ott töltött évek emlékeit, melyek bizony nem voltak mindig örömteliek.

Egyetemi éveinkre nagyon rányomta bélyegét az eluralkodó Rákosi diktatúra, melynek következtében nagyon sok jóbarátomat, politikai okokból, kizárták az egyetemi oktatásból.

Ezekre a fájó emlékekre adott gyógyírt és lelki felüdülést az Emléklés nagyszerű programja.

Az emléklés színvonalát emelte és kiváló döntés volt egy olyan író meghívása, aki maga is átélte e szörnyű és megrázó eseményeket, hiszen így hitelesen és érdekfeszítően tudott beszélni 1956-ról, a "feltámadás reményéről".

Az embernek szinte a szívébe hasított Karasszon Dénes előadása, mely az 56-os forradalom és szabadságharc eseményeit és a bukás után következő embertelen megtorlás időszakát elevenítette fel egyetemünk vonatkozásában.

Bennünket, 56-osokat igen jó érzéssel és büszkeséggel töltött el, hogy az egyetem jelenlegi hallgatói is gondoltak ránk szép és megható megemlékező műsorokkal, bizonyítva azt, hogy az ifjúság sem felejtje el és életben tarja történelmünk talán legdicőségesebb napjainak emlékét.

Az előadások hallgatása alatt a feltörő emlékek hatására sokszor alig tudtam könnyeim visszatartani.

Megható és kedves gesztus volt az 56-os meghurcolt állatorvosok emléklap átadása, hiszen ez az emléklap is azt bizonyítja, hogy egyetemünk, ahol a tudást és a tisztességet tanárainktól magunkba szívtuk nem felejtett el bennünket soha. Személyesen is szervezője voltam a meghurcolásnak és a megaláztatásnak, ugyanis koholt vádak alapján 6

hónapon keresztül voltam a kistarcsai internálótáborban, embertelen körülmények között, majd 4 hónapot a szekszárdi börtönben, mire végre megtörtént a bírósági tárgyalás, ahol 9 hónapos börtönbüntetést kaptam.

Nagyon fájdalmasan érintett az is, hogy szabadulásom után, soha nem lehettem már a körzetem, a falum állatorvosa, hanem csak üzemi állatorvos.

Ma is hálával tartozom a Tolna megyei állatorvos kollégáimnak, akik kényszerű távollétem ideje alatt összeadták a saját fizetésükből az én fizetésemet és hónapról hónapra eljuttatták az összegyűjtött pénzt a családomhoz.

Itt meg kell neveznem dr. Patonai Iván járási főállatorvosomat, aki szervezője volt ennek a szép ténykedésnek, annak ellenére, hogy tudta, ezzel az állásával is fizethet az akkori diktatúrának.

Köszönetet szeretnék mondani dr. Szieberth István úrnak és a szervezőknek, hogy ilyen szép, méltó és emlékezetes nap részesei lehettünk. Úgy gondolom mi mindannyian hálásak vagyunk azért, mert ez a megemlékezés hozzásegíti a magyar embereket ahhoz, hogy a kis magyar nép egekig törő szabadságvágyát megmutassa és az akkor élő embereknek emléket állítson, hogy 56 hőstette ne merülhessen feledésbe.

Nagyon szép dolog lenne, ha egyetemünk vezetősége a jövőben sem engedné elfelejteni az 1956-os forradalom és szabadságharc emlékét.

Dr. Huszár Elek
Hőgyész

Vajdaság

2006. október 22-én az Állatorvosi Egyetemen a MÁVSZ díszüléssel emlékezett meg az 1956-os eseményekről. A Vajdaságból 8 állatorvos és 6 hallgató vett részt az ünnepségen.

Az első előadásban az akkori politikai helyzetről hallottunk, mely mindeddig számunkra ismeretlen volt. A második előadáson az Állatorvosi egyetem 3 hősnéinek életútja és bátor emberi kiállása hagyott mély nyomokat ben-

Koszorúzás Tatay Zoltán emléktáblájánál

nünk. A harmadik előadás nagyon érdekes volt számunkra, és egyben példaértékű is, mert megmutatta milyen is egy igazi állatorvos a nehéz időkből. Nagy tapssal köszöntöttük a forradalom egykori résztvevőit, mikor az okleveleket vették át. A diákok ünnepi műsora az 56-os forradalom tüzeit érezte.

Úgy érzem, hogy most kaptuk meg azt a történelem órát, amit eddig elfelejtettek nekünk előadni az iskolában, legalábbis itt Szerbiában.

Köszönettel tartozunk a MÁVSZ-nek és Szieberth István elnöknek. A vajdasági MÁVSZ tagságot örömmel tölti el, hogy jelen lehetett ezen a rendhagyó ünnepségen.

Dr. Szecsődi Ferenc
Régióelnök, Szerbia

Erdély

A Magyar Állatorvosok Világszervezete és a Magyar Országos Állatorvos Egyesület szervezésében, október 21-22-én megtartott Országos Állatorvos Nap és az 1965-2006 jubileumi Emlékezés alkalmat biztosított arra, hogy magyar állatorvosok, határok nélkül, a Kárpát medencéből, az első napon elhangzott előadások alapján, megismerhessék a magyar mezőgazdaság és ezen belül az állatorvoslás előtt álló feladatokat, célkitűzéseket az európai felzárkózás tükrében. Hámori József MTA alelnök nagyjértékű, a tudományos kutatások jövője című előadásától, a Sikó Barabási Sándor által bemutatott háromszéki állatgyógyászat történelméig, sikerült egy olyan hangulat teremteni, amely emlékezetes marad anyaországi és a határokon kívül élő és praktizáló kollégáknak egyaránt. A nap ünnepélyességét növelte a díjkiosztás.

A jubileumi Emlékezés október 22-én igazi csúcspontjává vált a kétnapos rendezvénynek. Itt együtt emlékezhettünk '56 megrázó eseményeire, a forradalomra, amely, ha lassan is, de megindította egy diktatórikus rendszer bomlását, s ha sokára is, de most 2006-ban, határok nélkül az Egyetem aulájában, majd az emléktábla avatásánál érezhettük, hogy egy csapathoz tartozunk, bárhol is élünk és dolgozunk.

Szerintem, és ezt igazolják a visszajelzések is, fiatal kollégáink számára történelem óra is volt ez a megemlékezés, ugyanakkor művészi élményt nyújtott a diákok nagyszerű irodalmi műsora, ez úton is gratulálunk a rendezőknek és az előadókknak egyaránt.

Köszönjük!!!

Dr. Gámentzy Zoltán
Tg. Mures, Marosvásárhely

Kárpátalja

Méltóságteljesen és ünnepélyes keretek között emlékeztünk a Magyar Állatorvosok

Világszervezete meghívására a SZIE Állatorvostudományi Kar ülésén az 1956-os forradalom és szabadságharc 50. évfordulójára.

A megnyitó után Szigethy Gábor irodalomtörténész szívhezszóló szavakkal ecsetelte 1956-ot. Kutas Ferenc egyetemi tanár beszámolt az Állatorvostudományi Egyetem helyzetéről az 1956-os forradalom és a megtorlás időszakában. Karasszon Dénes egyetemi tanár megemlékezett az '56-os forradalom egyetemi eseményeiről.

"Piros a vér a pesti utcán" címmel a kar hallgatóinak lélekemelő emlékező műsora gazdagított az emlékülést.

Az 1956-os forradalom és szabadságharc 50. évfordulója tiszteletére sor került az emléklapok átadására, az egyetem udvarán emléktáblát avattunk és koszorúztunk.

A kárpátaljai magyarság feladata, hogy méltó kultuszt teremtsen 1956-nak, méltó formában igyekezzen a hősök emlékét megtartani. A kopjafák, az emlékművek elválasztják az élőket a holtaktól, de összekötik mindazokat, akik őrzik a forradalom, a hősök, halottak igaz emlékét. Mi továbbra is hisszük, hogy a magyar nemzet egy test ma is határon belül és határon kívül.

Dr. Darcsi Gyula

Íróemberként állatorvosok között

Meglepődtem, amikor jó másfél évvel ezelőtt Szieberth István elnök úr felkért, hogy 2006-ban a Magyar Állatorvosok Világszövetségének közgyűlésén egyórás előadásban emlékezzem az 1956-os forradalom és szabadságharcra. Végtelenen megosztott, egymásnak feszülő politikai indulatoktól felkavart hazánkban komoly kihívás egy általam nem ismert, nézeteit tekintve rendkívül sokszínű közösségnek a forradalom és szabadságharc ötvenedik évfordulóján kiegyensúlyozottan beszélni.

Nem vagyok politikus, nem is állt szándékomban egyensúlyozni a különböző vélemények között. Íróemberként erkölcsi kötelességemnek tartom minden körülmények között azt mondani, amit gondolok, és képviselni az általam vallott igazságot. A hazudozást, a félreértelmezést, "az igazság nem teljes kibontását" meghagyom a politikusoknak.

De 2006. október 22-én az Állatorvostudományi Egyetem nagyertermében – miközben igen élesen és pontosan fogalmazva emlékeztem az ötven évvel ezelőtt történetekre – az igazi öröm és meglepetés számomra az volt, ahogy az egybegyűltek, az itthoni és határainkon túli állatorvosok figyelmesen hallgatták az egymást követő előadásokat. Természetesen sokfélék vagyunk, sokféleképpen gondolkodunk, a múltat is sokféleképpen ítéljük meg, de épp az jellemzi az értelmes ügyekért tenni akaró embereket, hogy nézetkülönbségeik, sőt olykor ellentétes politikai nézeteik ellenére is az ünnep, a közös

munka, a közös feladatok közösséggé kovácsolják őket.

Ebben a körben, kívülállóként azt éltem át, hogy sok-sok emberrel találkoztam, akik örülni tudnak az egymással való találkozásnak, akik a szünetekben boldogan cserélnek egymással gondolatokat, eszméket és érzelmeket, akiknek közös múltjuk van, amely a bizonytalan jelenben is a közös jövő reményét sugallja.

Ebben a körben, kívülállóként azt éltem át, hogy nagyon sokan befogadtak, mert örültek a közös emlékezésnek, örültek annak, hogy sok mindenben sok mindenkiel egyetértenek. Annak is örülni tudtunk, hogy a mai, pénzhajhász, csak a gazdasági sikereket értékelő, sokszor nagyzási hóbortban szenvedő világunkban a falusi orvos és az akadémikus, a nagy tekintélyű szakember és a mindennapi munkában helytálló orvos egymás mellett ült a tornatermi padokon, és miközben jóízűen falatoztuk a torma s debrecenit, s hörpöltük hozzá az ásványvizet, élveztük az együttlét örömét.

Igen, kívülállóként annak örültem, hogy láttam egy, a szakma szeretete által egybekovácsolt közösséget, és jó érzés volt szakmájukat szerető, szakmájukat eltökélten művelő kedves és okos emberek között eltölteni egy délelőttöt. És jó volt az is, hogy néhányan nem tetszett, amit mondtam, volt, aki másképp ítéli meg mindazt, ami ötven éve hazánkban történt, de mert odajött hozzám, és mert elmondta a véleményét, elképzelhető, hogy értelmes vitában, sokszínű beszélgetésben álláspontjaink is majd közelednek, ha idő és körülmények e mostani kicsit zűrzavaros idők elcsitulásával ezt majd megengedik.

A számomra legfontosabb és legtanulságosabb pillanat az emléktábla avatásakor következett be. A rövid emlékbeszéd, a köszorúzás, a néma főhajítás megszokott rendje után egy új lépést a mikrofonhoz – vendég voltam az Állatorvostudományi Egyetemen, nem tudtam megjegyezni az ősz úr nevét –, aki csupán annyit mondott ünnepi megemlékezésésként, hogy 1956-ban, amikor ő is részt vett a történelemcsinálásban, ő és társai nem hősök voltak, csak emberek.

Ennek a délelőtnak – akkor és azóta is úgy érzem – ez a pár szó volt a legfontosabb üzenete. Önjelölt hősökkel, magamutogató hataloméhes politikusokkal, ügyeskedő, semmitől vissza nem riadó üzletemberekkel, magukat újra és újra előtérbe tolni akaró hatalmaskodókkal tele van ez az ország. De ma, éppúgy, mint 1956-ban, mindenképp és mindenképp emberekre lenne szükség hazánkban. Dolgozni, országot építeni, becsületben élni akaró emberekre.

2006. október 22-én, az Állatorvostudományi Egyetemen íróemberként, vendégként jó volt és tanulságos sok-sok ilyen emberrel kezdet szorítani.

Szigethy Gábor